

zuška

UHERSKÉ HRADIŠTĚ

3

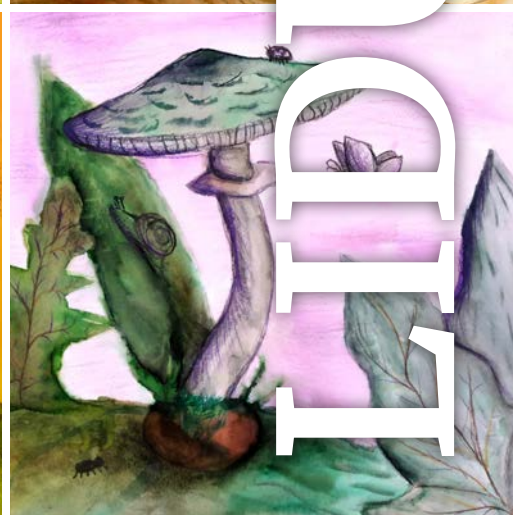
říjen
2021

rozhovor
s **Radkem Baborákem**
předním českým hornistou
PEXESO z výtvarné třídy
Jitky Magdálkové

Jak zatancovat strom
vzpomínání tanečnice
a choreografky **Hanky Achilles**
strašidelné lesní povídky
mladých autorů z dramaťáku

zuška

Eliška Kadlčíková, 13 let • Natálie Krutá,
10 let • Daniela Sovadinová, 11 let • Simona
Brázdilová, 7 let • Dora Nagyová, 12 let •
Adéla Kaňovská, 10 let • Maruška Kropáčová,
6 let • Elizabeth Rudinská, 11 let

LIDUŠKA

vychází 4x ročně • číslo 3/2021
30. 10. 2021 • Uherské Hradiště

evidenční číslo: MK ČR E 23647

vydavatel:

Základní umělecká škola
Uherské Hradiště
Mariánské náměstí 125
686 01 Uherské Hradiště
IČO: 46254323

www.zusuh.cz

redakční rada:

Jiří Pospíchal, Hana Nemravová,
Jitka Magdálková, Jarmila Krystoňová,
Martina Gogolová

produkce: Martina Gogolová

grafika: Michal Stránský, Martin Šimčík
sazba: Michal Stránský

tisk: Agentura NP Staré Město

Vážení a milí přátelé naší ZUŠky,

je tady podzim. Vínáři a sadaři sklízí plody své práce, příroda se vybarví a ukládá ke spánku. Pro naši školu naopak znamená podzim pomyslnou startovní čáru. A že si ji po dlouhých měsících užíváme. Besídky, koncerty, divadelní či taneční představení, výtvarné výstavy, to vše hýbe v živém rytmu celým Slováckem, tedy všude, kde naše ZUŠka působí.

Příroda je nám inspirací, hlavně ve výtvarce. A proto celé číslo naší Lidušky provází plody práce našich výtvarníků. Ať již z luk či lesů. A třeba takový les může být nekonečná inspirace. Pro celou naši školu. Jistě si tedy s velkou chutí přečtete rozhovor se světovým hudebníkem, hráčem na lesní roh a dirigentem Radkem Baborákem. A i on inspiruje. Možná i díky němu máme na naší škole žáky – ni ve třídě Martina Baláže, která studuje právě hru na lesní roh.

A pro hráče stolních her připravila třída paní učitelky Jitky Magdálkové lesní pexeso.

Věřím, že výtvarná díla našich žáků vám příjemně zpestří právě podzimní podvečery.

Klidné společné chvíle vám přeje

Jiří Pospíchal

ředitel ZUŠ Uherské Hradiště

Nela Chvílová, 12 let (výřez)

Eliška Kadlčíková, 13 let (výřez)

Který jiný nástroj se nabízí představit v podzimním „lesním“ čísle časopisu?

Lesní roh

Lesní roh řadíme mezi dechové nástroje žesťové. Můžeme jej popsat jako rozšiřující se trubici zakončenou doširoka rozevřeným korpussem. Dnešní lesní roh je opatřen ventilovým mechanismem, který umožňuje změnu délky trubice. Tón vzniká rozechvěním rtů v nátrubku, který má nálevkovitý tvar. Nátrubek se vkládá do užšího konce trubice.

Při hře se drží ozvučníkem vpravo dolů: pravá ruka jej podpírá zevnitř; proto má lesní roh ventilovou soustavu (se čtyřmi ventily) uzpůsobenou pro levou ruku, na rozdíl od většiny ostatních žesťových nástrojů.

Hráčům na lesní roh se říká hornisté (z německého názvu „horn“).

Lesnice

Ne, nejde v tomto případě o paní pracující v lesnictví, ale o nástroj s lesním rohem přímo příbuzný, o generaci starší. Právě z lesnice, nebo také loveckého rohu, se lesní roh (neboli horna) vyvinul. Jde o lovecký nástroj používaný pro hraní fanfár a signálů při lovu zvěře. (Pěkně pohromadě je ukazuje fotografie na straně 6.)

Co všechno je za rohem?

Tři ze ZUŠky se ptají Radka Baboráka

Když se ukázalo, jak důležitou roli bude hrát v tomto čísle lesní roh, nápad na úvodní rozhovor přišel bez dlouhého přemýšlení. Dovolili jsme si tedy oslovit našeho předního hornistu, známého posluchačům mnoha domácích i světových pódii. Na řadu otázek, které mu postupně položil ředitel ZUŠky **Jiří Pospíchal**, učitel hry na lesní roh **Martin Baláz** a jeho žačka **Andělka Blechová**, nám velmi ochotně odpověděl.

Jiří Pospíchal: Jsi známý nejen jako hornista, ale i jako dirigent. Je pro Tebe jako dirigenta výhodou umět tak skvěle hrát na jeden z nástrojů orchestru anebo někdy „trpíš“?

RB: Je to velkou výhodou. Hlavně ty roky, které jsem prožil v různých orchestrech (dohromady 17 let), když jsem hrál pod různými dirigenty, mi daly základ pro můj

vztah s orchestry, které nyní diriguji. Moc dobře si vzpomínám, co se mi na chování dirigentů k orchestrálním hráčům nelíbilo, toho se snažím vyvarovat, a co mi imponovalo, to se snažím převzít. A ke kolegům hornistům jsem úplně hodný, vědom si záludnosti nástroje, s nimiž jsem také bojoval.....▶

Znáš hudebně vzdělávací situaci po celém světě. Jsou naše hudebně vzdělávací poměry opravdu takovou raritou?

Zušky jsou opravdu asi ojedinělé. Mám k nim vztah jako mentor MenArtu. Také skoro všichni členové mé rodiny jsou učitelé. Ale často si kladu otázku, zda mají zušky opravdu vliv na kvalitu hudebních profesionálů. Nejsme jediná země, kde se rodí skvělí hudebníci. A tam, kde zuškový systém není, mají také skvělé orchestry a sólisty. Ale pro takový vhled do světa hudby jsou zušky nepostradatelné. Moc by mne těšilo, kdyby žáci ZUŠ a jejich rodiče chodili častěji na koncerty. Mladé, zvědavé publikum nám tak trochu chybí.

Potkáváš celou řadu svých kolegů, hvězd klasické hudby. Mají něco společného?

Ano! Všichni muzikanti na celém světě jsou si podobní. Stejně jako herci, sportovci, kuchaři nebo jiné profese. Nás spojuje hudba, ta se hraje u „klasiků“ dost podobně, vlastně stejně. Odlišnosti jsou znát v takových těch obecných charakteristikách národů. Němci dbají více na řemeslo, Španělé na temperament, muzikanti severských zemí jsou často méně mluvní a v Japonsku se hudebníci připravují na koncert jako by byli samurajové před důležitou bitvou.

V hudbě jsi ponořený opravdu do hloubky, jaký to má vliv na tvoji rodinu? A vedeš své děti hudebním směrem? Záměrně nebo spíše intuitivně?

To je pravda. Rodina je také muzikantská a pro některé její členy, kteří nejsou hudebníci z povolání, musejí být ty věčné debaty o interpretaci nebo hudebním školství dost otravné. Moje starší dcera miluje hudbu, ale jako posluchač. I když v dětství hrála na housle a na klavír, nenutili jsme ji, aby musela být muzikantkou. Mladší dcera studuje hudební gymnázium, je houslistka. A díky gymnáziu má, myslím, ještě dveře otevřené, a pokud sama nebude chtít a zvolí si jiný, nehudební obor, bude to samozřejmě v pořádku. Důležité bylo pro mne a moji paní to, aby naše dcery měly možnost volby, kterou jsme my z různých důvodů neměli. A abych odpověděl na otázku, vedu je k hudbě intuitivně a nenásilně. Stejně je všude okolo nich.

Radek Baborák

Přední český hornista, žák vynikajícího českého hornisty a pedagoga Bedřicha Tylšara a vítěz mnoha mezinárodních interpretačních soutěží. V letech 2002 až 2011 byl sólohornistou Berlínských filharmoniků. Je autorem mnoha televizních, rozhlasových a CD nahrávek. Od září 2021 je šéfdirectorem Západočeského symfonického orchestru Mariánské Lázně.

...

Martin Baláž: Byl pro Vás lesní roh jasná volba nebo jste vybíral z více nástrojů?

Lesní roh mi byl vybrán. Ale nelituji toho!

V čem tkví náročnost hry na lesní roh?

Jednoduše řečeno, je ze žestových nástrojů nejdelší, tedy kromě tuby, a ty tóny, co jsou v něm, jsou blízko sebe. Takže to mezi nimi často přeskočí a vznikne takzvaný kiks nebo kanár. A ten někdy lítá sálem a je hodně slyšet. Toho se snažíme vyvarovat, ale přes veškerou snahu se to ne vždy podaří.

Míváte před vystoupením trému? Pokud ano, co děláte, aby Vás tréma nepohltila?

Trému, tu opravdovou, kdy se potí ruce, člověk nemůže dýchat a polévá ho studený pot nebo má pocit závratě, naštěstí nemám. A radím každému, kdo ji má, aby dělal hudbu pro radost a ne jako zaměstnání. To je pak celoživotní boj. Na normální nervozitu z vystupování před lidmi platí pořádná příprava, kdy vím, že jsem cvičení věnoval dost času a energie, tedy jsem pro to udělal maximum. Nejsme stroje a nikdo nečeká bezchybný výkon. Pokud tedy nejde o soutěže, ale ty já vůbec nemám rád, a kdybych mohl rozhodovat, tak je všechny zruším.

Jinak prakticky pomohou dechová cvičení nebo žonglování či házení si míčkem, natáhnout se na podlahu, chvilku si zdřímnout, nepít kafe ani čaj a další podobné triky. Na rychlou energii je dobrá čokoláda a cola.

Jak moc jste cvičil, když jste byl žákem ZUŠ?

Hodně. Před základní školou hodu – rozehrávání, etudy a technická místa z koncertů. Po škole jsem běžel do ZUŠ (tenkrát LŠU), hned jsem měl hodinu, později odpovědně dechovku, hornový soubor nebo jinou komorinu. A tak každý den asi pět, šest let. O víkendu byla často speciální soustředění celé třídy. A stále nějaké soutěže a přehlídky, školní o jiné koncerty. To vyžadovalo obrovskou energii učitele směrem k žákům. Chtěl z nás něco mít. Šlo by to i dnes?

Přemýšlel jste někdy nad pedagogickou dráhou třeba na základní umělecké škole?

Upřímně ne, protože nejsem typ člověka, pedagoga, který se dokáže starat o žáka pravidelně a zodpovědně několik let. Umím na takzvaných workshopech nebo festivalech studenty rychle motivovat, inspirovat. To mi jde. Ale zvláště se žáky ZUŠ bych asi neměl trpělivost. O to víc si vážím těch, kteří ji mají.

Eliška Kadlčíková, 13 let
(výřez)

...

Andělka Blechová: Hrál jste někdy na hornu na honu?

Ano, hrál jsem na takzvaném parforsním honu. To se jezdci na koních shromáždí na jednom místě, už se tam hraje a je vypuštěna „liška“. Jezdci ji mají dohonit a přitom překonávají různé překážky, brodí se vodou, skákal přes spadlý strom a podobně. A u každého zastaveníčka je zpravidla nějaká fanfára. My hornisté jsme nebyli na koních, ale jezdili jsme tam autem. Jinak lovecký roh mám a někdy na něj hraji. Je to předchůdce moderních lesních rohů. Nemá ventily a dá se nosit přes rameno, aby se s ním dalo jezdit na koni. Byl používán jako signální nástroj při lovu, když ještě nebyly mobily nebo vysílačky. Barokním skladatelům se jeho zvuk zalíbil natolik, že ho začali používat do svých skladeb. První byl J. B. Lully. A od té doby je stále součástí orchestrů.

Děkujeme Radku Baborákovi za rozhovor a věříme, že se někdy setkáme na jeho koncertu v Uherském Hradišti!

zuška
UHERSKÉ HRADIŠTĚ

V listopadu se těšíme na dvě krásná hudební setkání. A obě jsou nejen pro žáky ZUŠ, ale pro širokou veřejnost. Přijďte se podívat!

3. 11. 2021

Přední český klavírista

Ivo Kahánek

opět u nás ve škole!

13.00–16.45 • ZUŠ Mariánské nám.

Veřejná výuka nejen pro žáky ZUŠ

17.00 • koncertní sál ZUŠ Mariánské nám.

Koncertík po žáky ZUŠ

19.00 • Reduta, Masarykovo nám.

Koncert (vstupenky: www.kkuh.cz)

9. 11. 2021

Janáčkovu kvarteto

s violoncellistkou

Michaelou Fukačovou

14.00–16.00 • koncertní sál a jednotlivé

třídy ZUŠ Mariánské nám.

Veřejná výuka nejen pro žáky ZUŠ

(Michaela Fukačová, primárius
Miloš Vacek, sekundista Richard
Kružík, violista Jan Řezníček)

17.00 • koncertní sál ZUŠ Mariánské nám.

Koncertík a setkání pro žáky ZUŠ

19.00 • koncertní sál ZUŠ Mariánské nám.

Janáčkovu kvarteto a M. Fukačová

(zájemci o rezervace vstupenek

pište na jiri.pospichal@zusuh.cz)

Návod na podzimní blues • Až se začne stmívat a v pošmourném deštivém dni se rozsvítí pouliční lampy, vezmi si deštník a procházej se opuštěným městem. Kapky bubnují do okapů a okenních parapetů. Pod nohama ti šustí listí, ve větru povrzávají nedovřené zahradní branky a sténají větve stromů. Vše v mollových tóninách. Začni si spolu s nimi tiše broukat zadumané blues. Někde za rohem tě poslouchá podzim a chystá si ruce k potlesku.

Hana Nemravová

Příběh Andělky a lesního rohu

Anděla Blechová je mladá hornistka, má 14 let a tři roky se učí hrát na lesní roh. Je zatím první a jedinou hornistkou pana učitele Martina Baláže na pobočce ve Starém Městě. Navštívili jsme Andělku a pana učitele v hodině a byli jsme zvědaví...

Andělko, proč sis tento nástroj vybrala?

Hrála jsem sedm let u pana učitele Martina Baláže a pana učitele Václava Ovčáčíka na zobcovou flétnu. Pan učitel Baláž věděl, že jsem z myslivecké rodiny a že se mně tento nástroj velmi líbí. Už od malička jsem ho vídala na honech a mysliveckých akcích a vždycky se mně líbilo, jak na něho hornisti hrají. A pan učitel mně před třemi lety nabídl, jestli se nechci na lesní roh učit hrát.

Pan učitel Martin Baláž dodává: Tak to přirozeně vyplynulo ze situace. A protože lesní roh není jednoduchý nástroj, musel jsem si pečlivě nastudovat všechny odlišnosti a konzultovat techniku hraní s odborníky hornisty. Andělka je tak moje první a zatím jediná žákyně ve hře na lesní roh a velmi mě to těší. Byl bych rád, kdyby se našlo víc zájemců a mohli jsme tak na zušce vyzkoušet krásu hry na lesní rohy jak na honu.

Lesní roh a lesnice na fotce jsou tvoje nástroje?

Lesní roh zakoupila škola a lesnice je moje. Tu jsme našli doma na půdě. Tatínek je myslivec a kdysi si ji koupil, ale nikdy na ni nehrál. Tak to teď zkouším já.

Co je tvé přání a cíl?

Chtěla bych hrát na lesní roh právě na těch honech.

Smyčcový úspěch

Do celostátní soutěže smyčcových nástrojů **O cenu společnosti Akord kvint**, konané ve dnech 14.–16. října 2021 ve Františkových Lázních, se úspěšně probíjeli dva naši žáci **Matouš Po-spíchal** a **Jan Kunc**. Prvně jmenovaný se bohužel kvůli nemoci nemohl zúčastnit. Jan Kunc, ze třídy Josefa Krystoně a za doprovodu Magdy Koišové, získal skvělou druhou cenu.

foto Martina Cogolová

Návod na podzimní obraz • V pravé poledne rychle vyběhni na nejbližší kopec. Neohlížej se. Nedívej se napravo ani nalevo. Nepouštěj se do řeči s kolemjdoucími. Až staneš na vrcholu, zhluboka se nadechni a začni se pomalu otáčet kolem své osy. Očima hltej barvy, tvary, vzdálené chvění obzoru. Až dokončíš otočku, semkni víčka a uvidíš svůj příští obraz. Vrať se domů a začni malovat. Nezapomeň uvést podzim jako spolutvůrce.

Hana Nemravová

Podzimní ZUŠkové PEXLESO

Geniálně jednoduchá, zábavná i napínavá „karetní“ hra rozhodně nestárne! A tak se malí výtvarníci s paní učitelkou Jitkou Magdálkovou rozhodli, že ze svých výkresů, které jim vyrostly jak houby po dešti, sestaví pro čtenáře našeho časopisu takovou pexesovou procházku lesem. A kdo nestihl jít v létě na houby, tak to vůbec není na houby, protože si je může pěkně najít doma v teple na stole.

Tak do toho! A pekelně se soustřeďte! Protože kromě hub a lesních zvířátek najdete i jejich autory. Jestli-
pak poznáte, který obrázek je od koho: Adéla Kaněčková, 7 let • Adéla Kaňovská, 10 let • Daniela Sovadinová, 11 let • Dora Nagyová, 12 let • Eliška Kadlčíková, 13 let • Elizabeth Rudinská, 11 let • Hynek Achilles, 6 let • Jasmína Kučerová, 14 let • Jiří Hoferek, 7 let • Maruška Kropáčková, 6 let • Michael Lajda, 8 let • Natálie Krutá, 10 let • Simona Brázdilová, 7 let • Tereza Fišerová, 6 let • Tereza Magdálková, 12 let

PEXESO

Český vynález, který baví
malé i velké už 56 let!

Snad každému známá karetní hra pro nejméně dva hráče zaměřená na paměť a soustředění. Její název je akronymem vzniklým ze sousloví **pekelně se soustřeď!**

Tuto paměťovou hru vymyslel někdejší redaktor nakladatelství Pressfoto Zdeněk Princ. První pexeso vyšlo v roce 1965 a obsahovalo 32 párů fotografií z tehdy populárního filmu Poklad na Stříbrném jezeře. Nakladatelství hru v dalších letech vydávalo v mnoha tematických mutacích.

- ← Nela Chvilová, 12 let
 • Anežka Lancouchová, 10 let
 • Eliška Kadlčíková, 13 let
 • Hynek Achilles, 6 let
 • Nina Kierýková, 10 let
 • Kateřina Čoupková, 13 let
 • Josefína Mojžíšová, 6 let
 • Anastázie Horáková, 6 let
 • Zoe Camarda, 5 let

- ↑ Kateřina Kamasová, 8 let
 • Michal Joseph Lajda, 8 let
 • Stela Adamíková, 6 let
 • Karolína Gregorová, 6 let
 • Jiří Zapletal, 7 let
 • Zofie Achilles, 8 let

Vydařená Čímtačára | cimtacara.cz

V létě v Berouně konaná celostátní přehlídka Čímtačára, letos zadaná jako „práce z distanční výuky na téma Bludiště“, byla prvním ročníkem projektu, jehož cílem je vytvořit pomocí každoročních soutěžních i nesoutěžních přehlídek obsáhlou on-line galerii výtvarných prací žáků a učitelů výtvarných oborů. Naši výtvarníci získali pět ocenění a rozhodně se tak mezi 2 706 přihlášenými pracemi neztratili!

Ocenění ze třídy Jitky Magdálkové: kategorie 6–8 let • 1. místo – **Hynek Achilles** (6 let), Podmořské bludiště • čestné uznání – **Žofie Achilles** (7 let), Podzemní bludiště a **Michael Joseph Lajda** (7 let), Bludiště v koruně stromu. Ocenění ze třídy Jany Bouzkové: kat. 13–16 let • 1. místo – **Aneta Šléglová** (15 let), akvarel Ztraceni v temnotě | kat. 17–21 let • čestné uznání – **Kateřina Spáčilová** (17 let), kresba Napůl člověk napůl stroj

Podzim v hledáčku

Vedle složitějších tematických projektů zpracovávají žáci oboru Fotografie a nová média i výzvy zdánlivě základní. O to obtížnější pak ovšem bývá najít správné řešení, objevit vlastní způsob provedení. Tak byla koncipována i otevřená výzva na téma „podzim“. Zadání neobsahovalo žánrové ohraničení, i když se dalo očekávat, že primární inspirace budou nabízet proměny podzimní přírody. Žáci mohli pracovat reportážním způsobem, ale i inscenovat. Cílem bylo charakterizovat rozmanité podoby atmosféry prvních podzimních měsíců. Ukázky z podzimního projektu, které si zde můžete prohlédnout, nominovali žáci v soutěžní přehlídce z bezmála 500 snímků.

Marek Malůšek

foto ↘ Lucie Kučerová ↗ Alexandra Mikešová ↘ Viktorie Lapčíková

foto
 ↑ Martin Janulík
 → Matěj Bartoň
 ↘ Beata Daňková

Veronika
 Doležalová,
 13 let (výřez)

foto
 KK Olivia Kukučková
 ←← Vojtěch Nekarda
 ↘↘ Eliška Marečková
 ↑↑ Matouš Marek Malůšek
 ↑ Viktorie Malá
 ↘ Magdalena Anna Malůšková

Návod na podzimní tanec • Jdi do parku. Usedni na lavičku a upřeně pozoruj strom stojící proti ní. Čekej. Trpělivě. Ze stromu se začne snášet list. Připoj se k němu a protanči celým parkem. Velice pomalu začnou padat další listy a připojí se k vám. Společně se vznášejte, klouzejte vzduchem a snažte se co nejvíce oddálit okamžik dosednutí na zem. Až se tak stane a příjemně znaveni spočinete na velké barevné hromadě, tiše oznam korunám sklánějícím se nad vámi: „Podzim je tady“.

Hana Nemravová

Jak zatancovat strom

vzpomíná Hanka Achilles

Dnes po generální zkoušce jsem procházela potměným foyer divadla a děkovala za to velké štěstí, že se můžu živit tím, co mě skutečně baví. Sice jsem ve svých pěti letech slovo choreograf neuměla vyslovit, ale věděla jsem, že se jím určitě stanu. Dále má cesta vedla přímo k vytyčenému cíli.

Velmi kvalitní základy jsem získala na hradištské ZUŠ v tanečním oboru pod vedením mé maminky Laďky Košíkové. Také díky 13 létům hry na klavír u Jany Hanáčkové jsem nyní schopna přečíst partituru, dorozumět se s dirigenty, hudebními skladateli či svými kolegy muzikanty.

Po úspěšném zakončení gymplu a dálkového studia taneční konzervatoře jsem se nedostala na obor Choreografie na HAMU, nýbrž na Taneční vědu. Po dvou letech v Praze jsem zjistila, že jsem se přestala usmívat „jen tak“. Pro zábavu či z nějakého vnuknutí jsem šla na konkurz s vidinou tanečního workshopu zdarma. Za dva měsíce jsem už stála na tanečním sále Salzburg Experimental Academy of Dance (SEAD), školy, kterou považuji za jednu z nejlepších v Evropě a kde jsem strávila další tři úžasné roky.

foto Marek Malůšek

Vlastně celý náš ročník v tanečním oboru ZUŠ byl velmi výjimečný, až raritní. Mamka nám vdechla takovou vášň pro tanec, že jsme všichni v oboru nějakým způsobem dodnes (já, Petr Hastík, Jana Kučerová Trubačíková, Evka Jiříkovská, Verča Kovaříková Kaštánková, Kačka Vlachovská Benešová, Hanka Knedlíková Broukalová, Kristýna Kechrtová Ďudřová).

V roce 2005 tradiční koncert **Tanec, tanec...** měl být ozvláštněn právě o nás – úspěšné absolventy ZUŠ, kteří v oboru dále pokračují. Prostě takové krásné setkání. Těsně před akcí jsem si ale zlomila nohu a slovy Jiráska „Té lípy se nevzdám!“ jsem tanečně ztvárnila prostě strom. Potmě jsem o jedné noze doskákala na jeviště, obalila se dlouhou látkou od pasu dolů, pohybovala jsem jen hlavou, trupem a pažemi a kolem sebe rozhazovala spoustu listů.

Poté, co jsem v roce 2007 jako jedna z nejlepších úspěšně absolvovala SEAD, jsem se vrátila do ČR: „Tradá!!!!“ A...nic – vůbec nic.

foto Antonín Reňák

2 × foto Martina Gogolová

Těmi následnými dvěma neúspěšnými tanečními konkurzy jsem ukončila svou kariéru jako interpreta. A zařekla se, že už na žádný konkurz nepůjdu, ale že je budu už jen pořádát. Za necelý rok jsme s Evkou Jiřikovskou vytvořily pro mne zlomový projekt **about_blank**, který principem geometrické řady rozjel mou choreografickou kariéru. Dodnes spolupracuji se skvělými režiséry na scénách našich národních i oblastních divadel (Miroslav Krobot, Břetislav Rychlík, Anna Petrželková, Hana Mikolášková, Zdeněk Dušek, Alexander Minajev, Linda Keprtová, Igor Stránský a mnoho dalších).

Dodělala jsem si magisterský titul v oboru choreografie na bratislavské VŠMU pod skvělým vedením Jána Ďurovčíka. Zaměstnaná jsem byla jako taneční pedagožka na různých ZUŠ, konzervatoři v Nitře, Univerzitě Palackého v Olomouci či vedoucí taneční složky VUS Ondráš. Porodila jsem 3 krásné děti, které teď hrdě vodím do ZUŠ UH.

A konečně mám to privilegium sedět v konkursních komisích, čichat nádhernou vůni zákulisí divadel a procházet se sama unavená a nabitá zároveň po foyer divadla na konci generálového týdne.

Hana Achilles

Hana Achilles

Choreografka, tanečnice a pedagožka, narozena v roce 1983 v Uherském Hradišti. Studovala taneční vědu na HAMU a Salzburg Experimental Academy of Dance, spolupracuje s Národním divadlem Praha a na tanečních projektech ve Vídni, Salzburku a Uherském Hradišti. Její strom vyrůstal v tanečním a výtvarném lese – babička výtvarnice a scénografka Jindra Pelková, maminka choreografka a pedagožka Ladislava Košíková, sestra choreografka, tanečnice a pedagožka Jitka Adamíková... už se těšíme na další mladé výhonky z tohoto lesa!

ZUŠkový balet v kině HVĚZDA

Tanečnice ožíví baletní události v kině předtančením před záznamy představení z Bolšoj baletu v Moskvě:

12. 12. 2021 • 15.45 **Louskáček**

tanečnice ze tříd Jarmily Krystoňové
(Vločky z baletu Louskáček / P. I. Čajkovskij •
Námořníci / Glenn Miller • Maskarade waltz /
A. Chačaturjan • variace Popelky ze stejnojmenného baletu • Dýchej se mnou / Sia)

7. 1. 2022 • 15.45 **Spartakus**

tanečnice ze tříd a kurzů Veroniky Kaštánkové
(Zkus to / Colbie Caillat • Střemhlav / T. J. Berger-
sen • Dva v JEDNOM / Indila)

CLARINA
MUSIC

www.clarina.cz

Váš dodavatel hudebních nástrojů

PIANOSALON

YAMAHA

Bösendorfer

Švehlova 3333/21 | 106 00 Praha 10

www.machartpiana.cz

Vydávání našeho časopisu podporuje **mapuh.cz**, projekt zaměřený na rozvoj kvalitního a inkluzivního vzdělávání včetně neformálního vzdělávání dětí a žáků na mateřských a základních školách.

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

MSMT
MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

Projekt Místní akční plán ORP Uherské Hradiště II, registrační číslo CZ.02.3.68/0.0/0.0/17_047/0008649, je spolufinancovaný z prostředků EU, Operačního programu Výzkum, vývoj a vzdělávání, a státního rozpočtu

Návod na podzimní báseň • Až tě přepadnou podzimní smutky, přemýšlej nad tím, jaká slova by je mohla zaplašit. Polohlasně si ta slova opakuj, přidávej k nim další a další, dokud se ti neobjeví na tváři drobné pousmání. Napiš je na papír. Papír vlož do obálky barvy šípků přešlých prvními mrazíky. Obálku vhoď do kapsy cizího kabátu, zapomeň na kavárenském stolku, nech na sedadle v autobuseči podobném vhodném místě. Uvař si čaj, vlez si pod peřinu a v teplounkém bezpečí si představuj úsměvy těch, kteří si čtou tvá povzbudivá slova.

Hana Nemravová

Ochutnávk z připravované sbírky

Obě povídky, které nabízíme v tomto lesním čísle, vznikly v jednom z projektů, které pro své žáky připravili učitelé LDO. Vydání sbírky **Povídky k čaji a sušen-kám**, inspirované kartami ze hry DIXIT, bylo zatím odloženo. Čekáme na dobu, až se svět kolem nás dá zase do pořádku. Ale nic nebrání tomu, abyste si dva naprosto odlišné příběhy, ke kterým dal podnět stejný obrázek, přečetli už teď.

Tereza Magdálková, 12 let
(výřez)

Zoe v děblesím lese

V jedné vzdálené zemi stála hned vedle lesa chaloupka. V ní žila holčička Zoe se svými rodiči. Měla od nich nakázáno, že nesmí chodit do lesa, protože v něm podle legendy žijí strašidelná stvoření, kterým se říká děblesi. Mají hlavu s ostny, velké široké tělo, krátké a malé nožky a dělají strašidelné zvuky.

Její maminka s nimi měla i vlastní zkušenost. Když byla ještě malá, ztratila svého pejska, a tak se ho její rodiče vydali hledat do lesa. Jenomže se museli vrátit bez něj, protože tam doopravdy potkali děblesy. V lese vidělo děblesi více lidí. A pár z nich se vůbec nevrátilo. Ale les měl ještě jednu záhadu. Čas tam totiž vůbec neubíhal.

Holčička se tam i přes varování vydala s tím, že se pokusí najít toho pejska. Docela se bála a snažila se jít pouze tak daleko, aby viděla svůj domov. Pořád se otáčela... Ale najednou se otočila a už svůj domov neviděla. Chtěla se vrátit, ale cestu zpět nenašla. Když už ztrácela poslední naději, něco se pohnulo ve křoví. Začala se bát, schovala se za kámen a uviděla... pejska! Podle toho, co jí vyprávěli, to byl právě ten, který se mamince ztratil, když byla malá. A ten pejsek ji naštěstí po docela krátké době vyvedl z toho děblesího lesa. Rodiče se ani moc nezlobili, ale zakázali jí tam znovu chodit, protože kdo ví, co by se bylo stalo, kdyby tam ten pejsek nebyl! Holčička by tam zůstala už navždy.

Zoe si ale nedala říct. Připadalo jí to jako skvělé dobrodružství, a tak se do lesa vydala znovu – i s pejskem. Docela si to tam užili, a když už se chtěli vrátit, uviděli.... Děblesi! Vypadali přesně tak, jak jí maminka říkala. Najednou se ale pejsek pohnul, ti dva děblesi se otočili a začali je honit. Holčička s pejskem utíkali, co jim nohy stačily! Rychle zjistili, jaká je slabina děblesů. Děblesi mají kratoučké nožky, a tak jsou docela hodně pomalí. Zoe s pejskem měla náskok a pejsek měl čas najít cestu ven z lesa. Za pár minut už byli doma a holčička vše vyprávěla rodičům. Ti se zlobili, protože už bylo namále a rozhodli se ji lépe hlídat. Jenže to nepomohlo.

O několik dnů později se tam tajně zase vrátila i s pejskem. A ztratili se. Šli dál a dál, už ani nevěděli, kam jdou. Něco se ale pohnulo ve křoví! Mohla to být jejich naděje. Ale taky to mohli být děblesi. Neměli co ztratit, a tak odhrnuli pár listů... a byl tam kos. Co teď?, říkala si Zoe, sedla si do trávy a začala přemýšlet. A najednou uviděla stíny. Blížily se! Holčička a pejsek utíkali do té doby, než se před nimi ocitl jejich dům. Stíny ale byly pořád za nimi! Zoe se začala ještě víc bát... Když vtom... BAF! Byli to její rodiče.

Všichni se i s pejskem odstěhovali, na děbles nezapomněli a žili šťastně.

Barbora Stodoláková

Košilka v tajuplném lese

Byla mlha a Košilka, malá holčička, šla se svou čičinkou Čičinkou na procházku. Najednou před sebou uviděla les. V mlze vypadal velmi tajemně a strašidelně. A co víc, před ním stála poškrábaná, rozbitá a mechem porostlá cedule: VAROVÁNÍ – NEVSTUPOVAT!

Košilka však byla nebojácná, a když do ní čičinka drcla čumáčkem, se zatajeným dechem vstoupila. Po chvíli však zjistila, že zabloudila. V tomto počasí to opravdu nebylo nic těžkého. V lese rostly divné stromy, které vypadaly jako něco mezi bambusem a dubem. Čičinka na Košilku strachy zamňoukla.

„Já vím, neměly jsme sem chodit,“ řekla Košilka. Čičinka z ničeho nic začala předovrčomňoukat: „Mrrrrrvrrrmňouk, mrrrrrvrrrmňouk...“ „Něco se děje,“ pomyslela si Košilka. Najednou uslyšela zvláštní zvuk. Zněl asi takto: „Úúúúé, úúúúé, úúúúé.“ „Že by sova?“ napadlo Košilku. „Ano, určité je to sova!“ přesvědčovala sama sebe. „Nebo vlk?“ napadlo ji. „Ne, je to sova! Malinká sovička!“ nakonec rozhodla. Nedalo jí to, šla dál, rozhodnutá zvuk prozkoumat.

Když už byla docela blízko, najednou spatřila v mlze dvě bystrá očka jakoby přilepená na sloupu. Košilka se opravdu hodně bála, ale ještě stále měla špetku odvahy. Čičinka do ní opět drcla čumáčkem. Osmělila se a přistoupila ke sloupu blíž. To, co viděla, ještě nikdy neviděla! Nebyl to sloup, ale strom a kolem něho byl jako had obtočený tuleň. A ne jeden. „Úúúúé, úúúúé, úúúúé.“ pozdravil je ten nejbližší. Košilka se lekla: „Nesežerou mě, že ne, Čičinko?“ Ta jen tiše zamňoukla a zůstala schovaná za Košilkou.

Eliška Skřivánková, 12 let (výřez)

Košilku najednou něco napadlo. Vytáhla z kapsy jablko a nastavila ruku proti tuleňovi. Tuleň začichal, pak ho rychle chňapl a ještě rychleji snědl. Pak šťastně olízl Košilce ruku. „Jéé, ten je ale roztomilý.“ řekla Košilka, když jí tuleň ještě olízl obě tváře. Najednou před ní přilezl největší tuleň a promluvil: „Ahoj, jmenuji se Tulák a jsem tuleň lesní, kdo jste vy, a co tady děláte?“ „Dobrý den, já jsem Košilka, toto je moje čičinka Čičinka a my jsme se ztratily,“ odpověděla Košilka. „Aha, to je taky nápad, chodit do lesa v takové mlze,“ zakroutil hlavou Tulák. „Pojď, ukážeme vám cestu z lesa.“ A tuleni už začali ploutvičkami ukazovat směr.

„Můžu se zeptat?“ řekla Košilka. „Proč je před lesem cedule s varováním NEVSTUPOVAT?“ pokračovala. „Úúúúú, úúúúú, úúúúú, to je přece jen pro liškojníky. Rostou tady bambusoduby, ve kterých žijí jezevcojezevčíci a ti by mohli liškojníkům ublížit,“ řekl tuleň. „Ale tam nic o liškojnicích nestálo,“ řekla Košilka. „Ta cedule je už stará a skoro rozpadlá, asi ten nápis už smazal déšť,“ odpověděl tuleň.

„A co jsou vlastně ti liškojníci a jezevcojezevčíci?“ zeptala se Košilka. „To jsou taková zvláštní zvířátka, ale o nich bych ti řekl víc až příště, jestli by ses nebála znovu přijít,“ zašeptal tuleň. „To bych moc ráda,“ řekla Košilka, „třeba už nebude taková mlha a přinesu vám víc jablíček, když vám tak chutnají!“ „Mňammmm, úúúúú, úúúúú, úúúúú,“ začali hlasitě povykovat tuleni a mávat ploutvičkami.

Košilka s Čičinkou se na ně usmály, poděkovaly a celou cestu z lesa mávaly na všechny strany. Co kdyby tam byl ještě schovaný nějaký roztomilý tuleň, co má tak rád jablíčka!

Vít Jaitner

Úspěch na Wolkrově Prostějově

Soubor **Na břehu řeky Moravy**, který společně tvoří učitelé LDO a hudebního oboru (Eliška Martincová, Radmila Mrázová, Olga Strašáková, Stanislav Nemrava, Štěpánka Miklušáková a Marek Ovčáček), vystoupil počátkem září na celostátním kole uměleckého přednesu **Wolkrův Prostějov** s představením **Podučitel**. Sólovou montáží básní Františka Gellnera zaujal vůdčí člen souboru **Stanislav Nemrava** diváky i odborný lektorský sbor natolik, že za svůj výkon obdržel **Cenu poroty!**

foto archiv LDO

Nyní se připravují, on a jeho dvě žákyně (Veronika Brajdič a již absolventka Aneta Holomčíková), na říjnový Mezinárodní festival poezie ve Valašském Meziříčí. Zde se v době konání festivalu uskuteční i výstava jeho výtvarných objektů a obrazů, kterou uvede fotograf Jindřich Štreit.

Elixír mládí? – Umělecká tvorba!

Radost z dobré úrody

Zdravíme nové prvňáčky na uměleckých školách

Do lavic v přednáškových sálech středních a vysokých uměleckých škol zasedli letos noví studenti! Ještě vloni jsme mnohé z nich potkávali na chodbách naší ZUŠky, tleskali jim na koncertech a divadelních představeních nebo obdivovali jejich výtvarná díla na vernisážích a výstavách. Teď už je můžeme jen zpovzdálí sledovat a přát úspěšný start!

Konzervatoř Brno • viola

• Jan Večeřa (J. Krystoňová)

SPUŠ Uherské Hradiště • různé obory

- Helena Burešová (J. Tvrdoňová)
- Julie Dudová (R. Doskočilová)
- Lucie Ferdová (J. Tvrdoňová)
- Kateřina Frodlová (M. Šimčík)
- Zuzana Kroupová (G. Milevská)
- Ema Lapčíková (J. Tvrdoňová)
- Julie Nesrstová (M. Šimčík)
- Viktorie Ohnoutková (M. Šimčík)
- Světlana Šalplachtová (J. Tvrdoňová)

SŠ COPT Uh. Brod • rytec kovů

• Táňa Stašková (R. Doskočilová)

SUŠ Zlín • multimedia

• Šimon Šulák (R. Doskočilová)

SŠ NO Bystřice p. H. • design interiéru

• Veronika Zemková (M. Šimčík)

SŠ designu a módy Prostějov

• Veronika Šachová (J. Tvrdoňová)

ČVUT Praha • architektura

• Magdalena Sklenářová (P. Seidlová)

JAMU Brno • taneční a pohybové divadlo a výchova

• Dominika Marková (J. Krystoňová)

Vyšší odborná škola herecká Praha • herectví a moderování

• Tereza Štanglová (J. Krystoňová / V. Kaštánková)

Sociální akademie Tábor •

léčebná pedagogika, sociální a umělecká terapie

• Veronika Říhová (J. Krystoňová / V. Kaštánková)

Pražská konzervatoř • hudebně dramatické umění

• Kateřina Jurnýková (H. Nemravová / S. Nemrava)

Mezinárodní konzervatoř Praha • hudebně dramatické umění

• Tereza Neradilová (H. Nemravová / S. Nemrava)

Divadelní fakulta JAMU • činoherní herectví

• Vojtěch Obdržálek (H. Nemravová / S. Nemrava)

V závorce je vždy uveden/a vyučující.

Jana Margentálová, 12 let (výřez)

ERSKÉ HRADIŠTĚ

